

punkt, under det Tidspunkt, hvortil det ærede Medlem henpegede, og efter det Tidspunkt, noget, der berettiger mig til at være af den Formening, at her var god Grund til at raabe Hør til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlems Side. Jeg er opfyldt af den Overbevisning, at noget af det beklageligste, der er sket i dansk Politik, var Misbruget af den Situation, der var skabt ved Valget 1892, som gav et saadant Flertal her i Tinget, at det store, politiske Forlig til stort Held for vort Land kunde føres igennem, og de, som misbrugte denne Situation, vare ikke blot det ærede Medlems Retning eller de, som vare i Alliance med ham, men det var lige saa godt de paa den anden Side, paa konservativ Side, som den Gang ganske misforstod den hele politiske Situation, som den Gang gik i Fællesskab med de radikale og gjorde alt for at ødelægge dem, der havde ført denne store Bedrift igennem, som det var at skabe det Forlig til Afslutning af de storpoltiske Kampe, som havde været førte gennem mange Aar. Jeg beklager dette meget alvorligt. Jeg er en konservativ Mand og ønsker ogsaa en konservativ Løsning af det her foreliggende Spørgsmaal. Men jeg kan ikke tilbageholde at rette Bebrejdelser mod dem, som saa beklageligt forspildte en af de smukkeste Situationer, som nogen Sinde i politisk Henseende have været skabt blandt os. Naar jeg ser hen paa, hvad der passerede den Gang, og drager i Minde, hvorledes man omkring i Landet udtaler, at det var Lars Dinesens Samlingspolitik, der havde bevirket, at Højre forblødte sig, saa siger jeg: Nej. De Folk, som sige dette, de vare ikke fødte paa det Tidspunkt, da dette skete, og have ikke oplevet det, der den Gang passerede, for ellers vilde de ikke sige det. Lars Dinesens Samlingspolitik ophørte samtidig med, at den Situation var til Ende, som jeg her taler om, og det, der begyndte derefter, den Forblødning af Højre, som derefter har fundet Sted, har jeg ingen Andel i; den er der andre, der have forskyldt, og ikke jeg. Ser man nu — stadig med det foreliggende Lovforslag for Øje — paa den Situation, der er bragt til Veje ved Valgene sidste Foraar, saa kan jeg ikke nægte, at der er en sørgelig Lighed mellem den Situation, vi gennemlevede ved dette Valg, og den Situation, der fulgte efter Forliget i 1894. Den samme Politik, som den Gang gik ud paa at indføre en eksklusiv Partipolitik, den samme Politik har man ført nu.

For nogen Tid siden, i Begyndelsen af forrige Maaned, fremkom der nogle Udtalelser fra det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), hvori han gav Højre Raad med Hensyn til den Maade, hvorpaa dette Parti efter hans Mening skulde gaa frem. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (N. Andersen) sagde, at han ikke vilde tage Hensyn til de saaledes givne Raad. Men jeg er af den Mening, at man egentlig har fulgt den Anvisning, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds har givet. I Stedet for at arbejde frem til en saadan Tilstand her i Landet som den, der skabtes ved Valgene i 1892, da de store Spørgsmaals Løsning blev muliggjort, og hvor der var en Forhandlingsvillighed og Forhandlingsevne i dette Ting, som jeg i 43 Aar ikke har oplevet Mage til, slog man netop ind paa en Vej, som vanskeliggør en saadan Forhandlingspolitik. Her sidde flere Medlemmer i dette Ting af den radikale Retning og af den socialdemokratiske Retning, der ikke vare komne inden for disse Døre, hvis ikke denne Politik var bleven fortsat fra konservativ Side. Jeg anser det derfor for meget beklageligt, at der er ført en saadan Politik, og jeg vil haabe og ønske, at man maa komme bort derfra — skønt jeg ikke nægter, der ikke er meget, der tyder paa, at man vil bort derfra, thi jeg tror, at man endnu opretholder den Betragtning, som blev udtalt før Valgene, at det, det gjaldt om at have for Øje ved disse Valg, og som var af allerstørste Betydning, var, at faa det nuværende Folketingsflertal gjort til et Mindretal. Se De, mine Herrer, i 1895 fik man ogsaa gjort det daværende Folketingsflertal til et Mindretal ved de Fællesbestræbelser, der da udfoldedes, og man har tilstræbt det samme nu, om man end ikke har naaet det i samme Udstrækning. Men jeg anser den Fremgangsmaade, der er fulgt, for aldeles forkastelig. Naar jeg ved et alvorligt Spørgsmaal og ved en alvorlig Lejlighed som denne har udtalt dette, saa tager jeg ogsaa Følgerne af, hvad jeg siger. Jeg vilde ønske, at man fra Højres Side vilde vende sig bort fra denne Politik, og navnlig vilde jeg ønske, at man vilde gøre Begyndelsen ved at indføre en meget bedre Tone i Bladene. Jeg skal nemlig nu begaa den Indiskretion at sige det høje Ting, at da vi begyndte at forberede Mulighederne for en Forligsforhandling i 1892, da gjorde vi Begyndelsen med i den Ledelse, hvori jeg havde Del, at sørge for, at Bladene førte et i alle Maader sømmeligt Sprog — for